

DÖBRENTEI KORNÉL

Évszakon kívüli ős

KÉRDÉSEK PETŐFIHEZ

*Gondoltad volna-é a szívtöppesztő lőporfüst
és a friss lógané forrón burjánzó ködébe
fátylazódó öntudattal, a hanyatlás elüszkösödő
ezüst lejtőjén sebes csuszamlással kiszületőben
a világból, gondoltad-é a halál erőszakos
fém-rideg ízével a szádban, porba szégyenítő
leterítésed magaslesén, gondoltad-é,
a törvényesített merénylet-helyen bocsánatos
botrány az idegenkezűség, a Szent Jobb annyira
csonka már, gondoltad-é a nagy európai
ábrándmálladások évadán, egyszer még dombormű
leszel, kő a kőből kicsikarva, orom-maradék,
melyből a vulkánvembű hegy megkerülhetlenné
újra felnövekszik, nekitorlódik a taplófogánású
idő: most szajhálkodó kedvvel múlatja magát, s úgy vetéli el
szikracsírás életünket, hogy a véralvadásig uralgjon a sötét.*

*Gondoltad volna-é, a Zrínyi vére szagú
vadkanok ortályozó örömétől rengetett
kukoricásban, hogy ott, mint csillapíthatatlan-verdesésű
madárszárnynál emelkedettebb kardsuhogás,
megelőlegezett emléked örök jelene neszez majd,
és szögesdróttal, határvonalak vérmocsaras
gézcsíkjával s méllázó ökörnnyállal pányvázhatatlan
akaratot villámoltat a sóhajlággy levegőben,
s váratlan robajlik föl –*

*a kivégzőnégyyszög-
kukoricásban az az ős mindig visszajár,
bár el sose ment, sunyin setteng, fölkúszik a szívig,
hullafoltoktól sem terepidegen gyakorlórúhában,
álcázza magát, zsendüléskor tavaszabb a kikeletnél,
s gyökérig szivárogtatva a rontást hamiszöld
zubzonyokat hazudik a füvek seregére, hogy bennük
fakóra delelődjék a halál,*

a minden

kezdetek furulyaszó-vékony csendjében hiába veri
félre a hóvirágharangokat, kongatja habosra
a riadóztató Isten, ki a tengermítosz-kék
tágasságot tömény-lila görcsbe rántva az ibolyákat
neveli föl szelíd kottafejékké, s hogy megmentse,
velük köti röghöz az időtlen dallamot, szítja
gyűjtőzsinórrá a gyökereket: zöld láng szaladoz
a mord kéreg alatt és hevül föl üde kedvvel a gallyban,
s hogy a magosba katapultálhasson az élet, hatalmas
lombkorona-ernyőket robbant ki a rügyekből,
a varjúcsapat viharfelhővé gyülemlett harag az égen,
idelent, csupasz helyük szenes kráterében fészkel
az évszakon kívüli ősz, március idusán is,
és érlelődven Gyümölcsajtó Boldogasszony méhében
pusztulásunk zamattal teljes, hát utószor szülj még
egy rontatlan tavaszt nekünk, Magyarok Nagyasszonya,
nem baj, ha egyke, egyetlenségét,
ha kell, beosztjuk évezredekre, mi, a folytonos hét szűk
esztendők Szent Györgykor elszegődő fenegyerekei,
csak adj, akkor is, ha nem lehet, akkor is adj még egy
széplőtlen kikeletet, magától értetődőt, mint
avartűz-vérzéses kerti tisztuláskor rigócsőrben
a pondró-kunkorodás, mely után erőre kap a trilla.

Gondoltad volna-é, elunván a nyűgként csüggést
az isteni kegyelem pókfonalán – abból sodortatott
a tisztimente kacifántos paszománya –, alábullásod
rejtélyes lesz, akár egy meteorit-dög, a Genézis
bujdokló érként benne lappang, univerzum-salak
s távlatokat sarjasztó, merész-hatalmú televény,
rozsdá nem emésztheti fénye hiányát sem, miként
a kardból is csak a penge halandó, a markolatból
nagy stációkon át sarjad ki a lélek, gondoltad volna-é,
a pallosos arkangyal is elirigyelné tőled
az eredendő bűnt, a zsarolhatóság Istent lealacsonyító
fétisét, s inkább ölne disznót pálinka-láng
rágicsálta jászolos téli hajnalon, mint ítélné,
odahagyná a csömörig erénylő éteri
hamvasságot, bivaly-szilajon dagonyázná szét
a siralomvölgyi mocsarat, önfeledten büdösödne akár,
cserződne a szélben, mint a csatákban eleven
emberi bőrre gyűrt hadizászlók, cserélne veled,
mert tudja, esendőséged szent, nélküle a fohászok
tartotta menny leomolna, ő az az angyal, helyetted
álmodná tovább kozák pikák hegyén szendereggetett,
önkínzó álmod a szabadságról, melynek sosem voltál

*bábuvá fegyelmezett udvari bolondja, kiben lélek helyett
nem a te legázolt zúzalék-tested a töltelék,
mi ott kiábrándultan teng, az a kóc, nem a hamvaidért
vagy felelős, borítván kísértet-lepelből
szaggatott tépésfehérbe, azokat mentse az ostya.*